

Arrest

nr. 272 252 van 4 mei 2022

in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2018 sluit verzoekster een wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner. Verzoekster wordt op 21 januari 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 september 2020 wordt een verklaring einde wettelijke samenwoning afgelegd.

Het verzoek van verweerder om haar individuele situatie toe te lichten wordt verzoekster betekend op 18 september 2020.

Op 21 december 2021 beslist verweerder het verblijf van verzoekster te beëindigen met een bijlage 21 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S. Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Oekraïne Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Zaporozhye Identificatienummer in het Rijksregister:2 xxx

Verblijvende te: (...) 8400 OOSTENDE

+ zoon: S. D., °(...)2008 Zaporozhye, van Oekraïense nationaliteit (RR: xxx)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 05.07.2018 waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 21.01.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg S. F. (RR: xxx), haar wettelijk samenwonende partner met wie zij zich vestigde. Haar zoon S. D. verkreeg het verblijfsrecht als gevolg van het indienen van de bijlage 19ter op 09.07.2018 als descendent van voornoemde referentiepersoon. Hij werd op 18.09.2019 in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor kinderen onder 12 jaar. Intussen is de situatie van betrokkenen totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkenen en referentiepersoon, en dit sedert 04.09.2020. Op 18.09.2020 werd de wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 15.09.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 18.09.2020. De raadsman van betrokkene legde daarop de volgende stukken voor:

- *Uittreksels uit de bevolkingsregisters*
- *Kopieën verblijfskaarten en paspoorten van betrokkene en haar zoon*
- *Verklaring wettelijke samenwoning + verklaring beëindiging*
- *Relaas betrokkene*
- *Bewijzen inburgeringscursus*
- *Taalattesten tot en met niveau NT2 - Vantage*
- *Kopie bankkaart*
- *Kopie rijbewijs*
- *Kopie keuringsbewijs en verzekeringsbewijs*
- *Bewijs lidmaatschap ziekenfonds*
- *CV*

- Huurcontract
- Bevestiging groeipakket D.
- Schoolattesten D. 2018-2019, 2019-2020 en 2020-2021
- Medisch attest
- Attest doorgangwoning
- Attesten van klachtneerlegging dd. 02.09, 04.09 en 05.09.2020
- Mail aan politie 14.09 en 10.10.2020
- Foto's verwondingen, platgestoken band, belaging
- Chatgesprekken "bewijs elektronische belaging"
- Bewijzen tewerkstelling (tewerkstellingsattesten, individuele rekeningen, loonfiches)
- Attest geen-leefloon OCMW

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 25.07.2018. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 04.09.2020. Er is geen gezinscel meer sindsdien. De wettelijke samenwoning werd vervolgens op 18.09.2020 stopgezet. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Integendeel. Uit de stukken die door betrokkene en haar ex-partner werden voorgelegd, blijkt dat ze mekaar wederzijds van ontrouw beschuldigen. Hoewel de ex-partner van betrokkene meende de relatie nog te kunnen voortzetten en haar daar veelvuldige berichten over toezond, werden deze berichten door betrokkene en haar raadsman als "elektronische belaging" beschouwd. Een verzoening lijkt thans onmogelijk.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene voert aan het slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld. Zij tracht dit aan te tonen met attesten van klachtneerlegging, foto's, mails naar de politie en een attest van het OCMW dat ze

gebruik mag maken van een doorlaatwoning. Betrokkene stelt in haar relaas veelvuldig slachtoffer te zijn geweest van fysiek en psychisch geweld. De politie zou enkele keren met de ex hebben gepraat, maar betrokkene legt daar geen bewijzen van voor. Er werd slechts één bewijs voorgelegd van een PV dat nav een klacht van mevrouw werd opgesteld, voorzien van een aantal foto's. Nadat ze haar ex had verlaten zou ze nog veelvuldig slachtoffer zijn geweest van pesterijen, diefstal, haar zoon zou geslagen zijn geweest. Betrokkene legt van een aantal van de vermeende pesterijen foto's voor (beschadigde autoband, een "schrijn" dat aan haar auto werd achtergelaten). Aan de hand van die foto's kan echter niet objectief worden vastgesteld of deze pesterijen wel degelijk hebben plaatsgevonden. Zij stelt daarover klacht te hebben ingediend bij de politie, maar ze legt daar geen bewijsstukken van voor. Noch enige bewijsstukken betreffende de behandeling van haar klacht, hoewel haar in ons schrijven expliciet gevraagd werd om haar situatie zo nodig te actualiseren. Er werden voor zover geweten geen vaststellingen verricht door de politie op het moment van de feiten. Uit haar verklaringen is het evenmin duidelijk hoe vaak ze met de politie heeft gecommuniceerd. De ene keer stelt ze niet naar de politie te zijn gegaan omdat ze zich schaamde, omdat ze bang was of omdat de politie niets kon of wilde doen, de andere keer stelt ze dan weer dat ze meermaals met de politie contact opnam, maar dat ze daarvan geen bewijzen meer heeft omdat haar mailaccount werd gehackt. Indien er veelvuldige contacten zijn geweest met de ordediensten, dan moet het voor betrokkene mogelijk zijn om via de politie aan bewijzen daarover te geraken. Voor zover uit het voorgelegde dossier kan worden afgeleid, kunnen enkele mails worden teruggevonden waarin betrokkene met de politiezone WANO heeft gecommuniceerd. Het antwoord van de gecontacteerde agenten ontbreekt echter. In de gesprekken die betrokkene met haar ex voorlegt, ontkent hij de feiten waarvan zij hem beticht. Bij gebrek aan objectieve vaststellingen of een bewijs van opvolging door de politiediensten en/of het parket kan enkel worden besloten dat het hier om woord tegen wederwoord gaat.

Betrokkene maakt een aantal foto's over van verwondingen die zij als gevolg van de geweldplegingen van haar ex zou hebben opgelopen. Op de foto's zijn effectief blauwe builen/bloeduitstortingen te zien, maar het is voor de administratie niet mogelijk om op basis van die foto's uit te maken wát die verwondingen heeft veroorzaakt. Betrokkene legt geen enkel medisch attest voor waaruit blijkt dat die verwondingen effectief te wijten zijn aan slagen die door haar ex-partner werden toegebracht.

Betrokkene legt een bewijs voor dat ze tijdelijk gebruik kon maken van een doorgangwoning tussen 04.08.2019 en 12.08.2019 om redenen van "aanhoudend intrafamiliaal geweld". Na die periode keerde ze wel terug naar haar partner. Zij voert ook geen stukken aan waaruit blijkt dat ze voorgaandelijk effectief de nodige vaststellingen heeft laten doen door medische professionals of de ordediensten. De administratie beschikt niet over informatie over de basis waarop deze doorgangwoning werd toegekend. Werden enkel de verklaringen van betrokkene in aanmerking genomen? Vonden er vaststellingen door een derde voor? Betrokkene legt daar niets over voor.

Samengevat kan over de elementen die betrokkene heeft aangereikt met betrekking tot het intra-familiaal geweld enkel worden vastgesteld dat het om eenzijdige verklaringen gaat, die bovendien door haar ex worden tegengesproken en die niet door een objectieve derde werden geverifieerd. Ze vormen dan ook geen afdoende bewijs dat betrokkene het slachtoffer is geweest van een schrijnende situatie naar de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn en ingeschreven te zijn bij een ziekenfonds, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Artikel 42quater, §4 van de wet vindt bijgevolg geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kwam op 03.07.2018 naar België komende van Oekraïne en verblijft sedert 05.07.2018, datum waarop ze de bijlage 19ter indiende, legaal in het Rijk. Ze verblijft thans drie en een half jaar in België wat

een relatief korte periode is. Die vaststelling geldt des te meer wanneer men betrokkene leeftijd in beschouwing neemt. Ze is thans 34 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Haar zoon D. verblijft even lang in het Rijk en is thans 13 jaar oud. Ook zijn leeftijd vormt, in combinatie met de duur van zijn verblijf in het Rijk, geen tegenindicatie voor het nemen van deze beslissing.

Zowel betrokkene als haar zoon verkeren volgen de huisarts in goede gezondheid zodat zich ook hier geen problemen stellen met betrekking tot de beëindiging van hun verblijf.

Wat hun bindingen met Oekraïne betreft, kan vooreerst worden gesteld dat betrokkenen nog niet zo lang in België verblijven. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken dat mevrouw in 2019 nog naar Oekraïne zou zijn teruggekeerd om er haar diploma te behalen. Haar zoon zou nadien, samen met de broer van mevrouw, op vakantie zijn geweest in Oekraïne. In haar geschreven verklaringen bij de politie drukt ze zich uit in haar moedertaal en de taal van haar telefoon staat eveneens ingesteld met Russische lettertekens (cf. chatgesprekken). Betrokkene stelt in haar relaas dat ze met haar zoon communiceert in hun moedertaal. Het is dan ook niet onredelijk te besluiten dat ze beiden nog genoeg voeling hebben met Oekraïne in die mate dat zulks zich niet verzet tegen de beëindiging van hun verblijfsrecht.

Betrokkene legt bewijzen van tewerkstelling voor en is nooit ten laste geweest van het OCMW, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd, ze heeft kennelijk in het land van herkomst een bachelorsdiploma behaald. Het moet mogelijk zijn om haar opgedane werkervaring in België, misschien basiskennis aan Nederlands, verkregen diploma's en certificaten en de wil om te werken aan te wenden in het land van herkomst als troef om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringscontract, mails met betrekking tot een inburgeringscursus en verschillende taalcertificaten alsook een inschrijving voor een cursus NT2 – Vantage voor. Betrokkene verdient zeker lof voor haar inzet om zich de regiotaal machtig te maken. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormelde attesten niet aan dat zij geïntegreerd is in België, in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De zoon is dan weer sedert het schooljaar 2018-2019 ingeschreven in het lager onderwijs, waardoor ook hij de kans heeft gehad om zich te familiariseren met het Nederlands en de Belgische cultuur. Daartegenover staat wel dat minderjarigen leerplichtig zijn. Het feit dat D. school loopt is aldus het gevolg van een wettelijke verplichting en toont bijgevolg geen mate van integratie aan, die zich tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht verzet. De opgedane ervaringen op school moeten hem toelaten om in het land van herkomst zijn scholing verder te zetten.

Dat betrokkene een rijbewijs bezit en een keuringsbewijs en verzekeringsbewijs kan voorleggen, is ingeschreven bij een ziekenfonds kan evenmin als uitzonderlijk bewijs van integratie worden weerhouden. In België is de inschrijving bij een ziekenfonds verplicht, net zoals het een wettelijke verplichting is om over een rijbewijs te beschikken om zich met een afdoend verzekerd en gekeurd motorvoertuig op de openbare weg te begeven. Betrokkene legt een bankkaart voor. Zulks is evenmin een bewijs van integratie. In België is het normaal een bankrekening te hebben met bankkaart. Het is dan ook geen blijk van een uitzonderlijke mate van integratie waardoor deze beslissing niet billijk zou zijn.

Betrokkene huurt een woning, wat evenmin een bewijs van integratie vormt. Het is vanzelfsprekend dat een dame met kind het nodige doet om een dak boven het hoofd te hebben, of dat nu in België of in een ander land is. Wat tot slot de gezinssituatie van betrokkene en haar zoon betreft, kan vastgesteld worden dat beiden sedert 04.09.2020 niet meer bij de referentiepersoon wonen. Bovendien werd op 18.09.2020

de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon beëindigd. In de door betrokkene en de ex-partner voorgelegde chatberichten en verklaringen beschuldigen ze mekaar ervan te zijn vreemdgegaan. De ex-partner van mevrouw leek er nog alles aan te doen om de relatie te redden, maar mevrouw ging niet meer in op deze poging. Een verzoening lijkt dan ook niet aan de orde.

Mevrouw leeft samen met haar zoon. De beëindiging van hun verblijfsrecht betekent geenszins dat hun gezinscel zou worden aangetast. Het staat betrokkene vrij om zich met haar kind in het land van haar keuze te vestigen, mits ze daar voldoen aan de voorwaarden om er te verblijven, of terug te keren naar het land van herkomst en er aldaar hun gezinsleven voort te zetten.

Gezien ze beiden al enige tijd in België verblijven is het niet onwaarschijnlijk dat ze er een reeks sociale contacten op nahouden. De banden met deze kennissen kunnen middels de moderne telecommunicatiemiddelen in stand worden gehouden.

De gezinssituatie van mevrouw en haar zoon vormt geen belemmering voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Overwegende dat haar zoon S. D. het verblijfsrecht verkreeg op basis van de wettelijke samenwoning van zijn moeder met de referentiepersoon en de voornoemde overwegingen, is het eveneens redelijk om zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkenen beëindigd. Hun F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Verzoekster voert een enig middel aan in de synthesesamemorie:

“Enig middel: schending van:

- art. 42quater §1 en §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;
- Art. 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, inzonder de rechten van verdediging.

Samenvatting:

Verweerster heeft op grond van art. 42quater §1, 4° Vreemdelingenwet een einde gesteld aan het verblijf van verzoekster. Verweerster baseert zich niet op de ontvangen stukken van integratie, doch louter op de vaststelling dat de wettelijke samenwoning tussen partijen beëindigd was. Ten onrechte werd er echter geen rekening gehouden met:

- gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie (§1)
- het feit dat de relatie ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk (§4)
- het feit dat de relatie uit elkaar gesprongen was na intrafamiliaal geweld (§4)

Wat §1 betreft: bij schrijven d.d. 22.10.2020 heeft de raadsman van verzoekster een omvangrijk stukkenbundel met 44 stukken bezorgd die haar -gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie aantonen. Niet onbelangrijk: verzoekster heeft gewerkt in België tot op het moment dat haar verblijfskaart in 2022 werd ingetrokken. Bovendien: sedert maart 2021 hebben partijen hun relatie een nieuwe kans gegeven. Om nieuwe spanningen te vermijden, geven ze elkaar wat ruimte. De LAT relatie werkt perfect.

Wat §4 betreft:

- verzoekster had een relatie met dhr. S. sedert 2015 (!). Zij hebben in België samengewoond van 2018 tot eind 2020, zijnde ruim twee jaar. Dat is een stuk meer dan de minimumvereiste van 1 jaar samenwoning in het Rijk.

- De eerste wettelijke samenwoning is uit elkaar gevallen ten gevolge van spanningen tussen partijen, in de hand gewerkt door intrafamiliaal geweld vanwege dhr. S. Verzoekster verwijst naar de klachten ingediend bij de politie; in extenso beschreven en gevoegd bij de toelichting aan verweerster d.d. 22.10.2020.

Niet alleen werd er geen rekening gehouden met de integratie van verzoekster en haar zoon én het feit dat er een nieuwe relatie is; bovendien zijn er twee uitzonderingen van toepassing die een beëindiging van het verblijf van verzoekster verhinderen.

Verweerster stelt in de nota met opmerkingen dat art. 42quater §1 een wettelijke samenwoning van 3 jaar in België verplicht. Dat is incorrect en in strijd met de letterlijke vermelding in de wet: "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging". Een gezamenlijke vestiging van minstens één jaar in het Rijk volstaat, quod in casu.

Voor wat de argumentatie onder §4 betreft, beperkt verweerster zich louter tot een citaat van de bestreden beslissing. Verzoekster volhardt in haar uiteenzetting terzake."

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

Uit het administratief dossier blijkt dat er sedert 4 september 2020 geen sprake meer is van een gezamenlijke woonplaats en dat op 18 september 2020 de wettelijke samenwoning formeel werd beëindigd. Verzoekster betoogt dat er nadien sprake zou zijn van een latrelatie. Dit kan echter niet als tegenargument worden aanvaard omdat de wet voorziet dat het verblijf beëindigd kan worden wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De vaststellingen van verweerder zijn niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster stelt dat er geen rekening gehouden werd met de uitzonderingen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat de relatie minstens drie jaar geduurd zou hebben waarvan minstens een jaar in België. Daarnaast zou er ook geen rekening gehouden zijn met het intrafamiliaal geweld.

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger

van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”

Wat de duurtijd van de wettelijke samenwoning betreft, is het criterium niet de duur van de relatie op zich maar wel de duur van de wettelijk geregistreerde samenwoning. Uit het administratief dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning aangegaan werd op 25 juli 2018 en de samenwoning werd beëindigd op 18 september 2020, zijnde een duur van iets meer dan twee jaar waardoor de voorheen geciteerde uitzondering geen toepassing kan vinden.

Met betrekking tot het intrafamiliaal geweld stelt de bestreden beslissing: *“Betrokkene voert aan het slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld. Zij tracht dit aan te tonen met attesten van klachtnaheffing, foto's, mails naar de politie en een attest van het OCMW dat ze gebruik mag maken van een doorlaattwoning. Betrokkene stelt in haar relaas veelvuldig slachtoffer te zijn geweest van fysiek en psychisch geweld. De politie zou enkele keren met de ex hebben gesproken, maar betrokkene legt daar geen bewijzen van voor. Er werd slechts één bewijs voorgelegd van een PV dat nav een klacht van mevrouw werd opgesteld, voorzien van een aantal foto's. Nadat ze haar ex had verlaten zou ze nog veelvuldig slachtoffer zijn geweest van pesten, diefstal, haar zoon zou geslagen zijn geweest. Betrokkene legt van een aantal van de vermeende pesten foto's voor (beschadigde autoband, een “schrijn” dat aan haar auto werd achtergelaten). Aan de hand van die foto's kan echter niet objectief worden vastgesteld of deze pesten wel degelijk hebben plaatsgevonden. Zij stelt daarover klacht te hebben ingediend bij de politie, maar ze legt daar geen bewijsstukken van voor. Nog enige bewijsstukken betreffende de behandeling van haar klacht, hoewel haar in ons schrijven expliciet gevraagd werd om haar situatie zo nodig te actualiseren. Er werden voor zover geweten geen vaststellingen verricht door de politie op het moment van de feiten. Uit haar verklaringen is het evenmin duidelijk hoe vaak ze met de politie heeft gecommuniceerd. De ene keer stelt ze niet naar de politie te zijn gegaan omdat ze zich schaamde, omdat ze bang was of omdat de politie niets kon of wilde doen, de andere keer stelt ze dan weer dat ze meermaals met de politie contact opnam, maar dat ze daarvan geen bewijzen meer heeft omdat haar mailaccount werd gehackt. Indien er veelvuldige contacten zijn geweest met de ordediensten, dan moet het voor betrokkene mogelijk zijn om via de politie aan bewijzen daarover te geraken. Voor zover uit het voorgelegde dossier kan worden afgeleid, kunnen enkele mails worden teruggevonden waarin betrokkene met de politiezone WANO heeft gecommuniceerd. Het antwoord van de gecontacteerde agenten ontbreekt echter. In de gesprekken die betrokkene met haar ex voorlegt, ontkent hij de feiten waarvan zij hem beticht. Bij gebrek aan objectieve vaststellingen of een bewijs van opvolging door de politiediensten en/of het parket kan enkel worden besloten dat het hier om woord tegen wederwoord gaat. Betrokkene maakt een aantal foto's over van verwondingen die zij als gevolg van de geweldplegingen van haar ex zou hebben opgelopen. Op de foto's zijn effectief blauwe builen/bloeduitstortingen te zien, maar het is voor de administratie niet mogelijk om op basis van die foto's uit te maken wát die verwondingen heeft veroorzaakt. Betrokkene legt geen enkel medisch attest voor waaruit blijkt dat die verwondingen effectief te wijten zijn aan slagen die door haar ex-partner werden toegebracht. Betrokkene legt een bewijs voor dat ze tijdelijk gebruik kon maken van een doorgangwoning tussen 04.08.2019 en 12.08.2019 om redenen van “aanhoudend intrafamiliaal geweld”. Na die periode keerde ze wel terug naar haar partner. Zij voert ook geen stukken aan waaruit blijkt dat ze voorafgaandelijk effectief de nodige vaststellingen heeft laten doen door medische professionals of de ordediensten. De administratie beschikt niet over informatie over de basis waarop deze doorgangwoning werd toegekend. Werden enkel de verklaringen van betrokkene in aanmerking genomen? Vonden er vaststellingen door een derde voor? Betrokkene legt daar niets over voor.”*

Verweerder heeft het geheel van de elementen dat hem werd medegedeeld afgewogen met betrekking tot het intrafamiliaal geweld. Gelet op het voorgaande motief is het niet kennelijk onredelijk om het intrafamiliaal geweld niet als uitzonderingsgrond te aanvaarden. De bestreden beslissing besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Samengevat kan over de elementen die betrokkene heeft aangereikt met betrekking tot het intra-familiaal geweld enkel worden vastgesteld dat het om eenzijdige verklaringen gaat, die bovendien door haar ex worden tegengesproken en die niet door een objectieve derde werden geverifieerd. Ze vormen dan ook geen afdoende bewijs dat betrokkene het slachtoffer is geweest van een schrijnende situatie naar de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet.”* Dit besluit vindt steun in het

administratief dossier. De bestreden beslissing besluit vervolgens aan de hand van de meegedeelde elementen en de elementen waarvan zij kennis had dat: *“Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”*

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC